

VIRUMAA

RAHVAÜLIKOOI TEATED

Virumaa Vilistlaskokogu.

XXII
N. B. 9330

VILISTLASKOGU VÄLJAANNE

JAANUAR 1940.

Ilmub vilistlaskogu juhatuse toimetusel.

Rahvaülikooli 14. aastapäeva pühitsemine, mis pidi olema 3. ja 4. veebruaril 1940., lükatakse edasi. Põhjuseks on elektri-
valguse puudumine Rahvaülikoolis.

Aasta- ja vilistlaspäeva pühitsemise kuupäevast teatatakse vilistlastele kirjalikult.

Vilistlaskogu juhatus.

Raskel ajal.

Tõeliselt pole vaenuline tegevus üksikute rahvaste vahel pärast maailmasõda, mis oli suurim aineliste ja kõlbeliste varade hävitamine, pea kunagi lakanud. Siiski nende mõju suurema osa Euroopa rahvastele on olnud seni vähe märgatav. Käesolev maailmatulikahju võtab aga järjest ähvardava ilme. Päris sõda, nagu räägitakse, ei ole veel õieti alanudki, kuid juba lähevad merepõhja sajad tuhandet tonnid raske vaevaga loodud varandusi ja kümnete tuhandete noorte, elujõuliste inimeste elulõng on järsku ja julmalt läbi lõigatud. Üks Euroopa riikidest pühiti mõne päevaga maailma kaardilt ja teine võitleb elu ja surma peal oma iseseisvuse eest.

Isegi meie vana armas planeet Maa näib olevat muutunud rahutuks: värinad (ei tea kas hirmu või õudsuse pärast?) läbivad aegajalt ta elatanud liikmeid — ja jälle hukuvad tuhanded inimesed.

Rasked ajad. Aga need kohustavad meid, kohustavad kõik tegema, et võimalikult vähemate kahjudega ületada käesoleva aja ränka ainelist ja kõlbelist kriisi. Eriti hädasohtlik on viimane. On ju sõda kõik kõlbelised mõisted pahupidi

pööranud, sest vaenlase hävitamiseks ei ole ükski abinõu halb: vale, pettus, salakavalus, julmus, toorus on igapäevased nähtused.

Sellepärast on arusaadav, et inimsoo vaimlise ja kõlbeline elu juhid ennustavad praegusele sõjale, kui ta peaks küllast kaua kestma, kultuuri langust ja uut barbaarset ajastust, mis võib kesta aastakümneid.

Väikerahvaid ähvardab sel kõlbeline laostumise ajal eriline hädaoht, sest põhjeneb ju nende olemasolu mitte jõul, vaid õigusel, seega kõlbelisel põhiväärtusel.

Sellest järgneb meilegi, kui väikerahva liikmeile, kohustav ülesanne hoida võimaliku languse eest meie oma rahva kõlbeline tase.

Siin olgu meile juhiseks Rahvaülikooli vilistlaskonna särav kolmiktäht: armasta elu, tööd, kodumaad. Nüüd ta paistku eriti heledalt, sest tee on kitsamaks jäänud, seepärast olgu siht kindel.

Armastada elu tähendab armastada kõrgemaid elu väärtusi: tõe, ilu, häädust. Kuid, kes armastab elu, peab armastama ka tööd, sest töö annab ju elule mõtte. Ja kodumaa — eks tema anna meie elule ja tööle loomuliku aluse. Tema rikkus — meie rikkus, tema õnn — meie õnn, armastame teda kui viljakõrs armastab põllumulda.

Luuletaja ütleb: „Raske haamer purustades klaasi terasest taob mõõga.“

Raske ajaloohaamer taob jälle . . . Olgem siis teras, et ta meid ei saaks purustada, vaid taoks meist relva.

—0—

Rahvuslikke päevaküsimusi.

Elame nagu hiiglakinis, kus jookseb ajalooline film. Sünnivad ja surevad riigid, kümned tuhanded inimesed paisatakse mõne päevaga ühest riigist teise, Euroopa kaart muutub alafasa.

Oleks ju seda päris mõnus vaadata, kui oleksime kõrvalseisjad. Kahjuks ei ole me seda, sest suured käesoleva aja sündmused puudutavad ju ka meid endid ja õige tuntavalt.

Sõda ise on otseselt toonud meile seni kitsendusi vast ainult meie igapäevases mugavuses, kuid sõjaga seoses olevad kaks fähtsat poliitilist sündmust, vastastikune abistamisleping N. Venega ja meie sakslaste ümberasustamine Saksamaale, puudutavad kogu meie riigi ja rahva elu küllaltki tõsiselt.

Käesoleva kirjutise ülesanne ei ole mitte selle mõju lähem analüüsimine, tahtsin vaid fähelepanu juhtida ühele tõsiasjale, mis iga rahvuslikult ja riiklikult mõtlevat eestlast otse jahmatama pani: meie rahvustunne, rahvuslik iseteadvus üldse enesest lugupidamine on liiaks nõrk. Muidu ei oleks võinud sääraseid nähteid ilmnedä, nagu: suur tormijooks sakste vanakraamile, samasugune tormijooks venekeele õpikutele, mille tagajärjel raamatukauplused neist tühjaks osteti ja lõpuks kõige kummalisem seik — paljude puhastverd eestlaste siirdumine Saksamaale. See on tõesti hämmastav, sest paljud neist olid Eestis väga vastutusrikastel kohtadel, mitmed esinesid siin suurte patriootidena, rahvuslike ürituste juhtidena, kaks olid koguni meie ärkamisaja tähtsamate tegelaste järeltulijad.

Siin peab midagi korrast ära olema, sest lahkuvad peasjalikult sega-abelupaarid; vaatamata sellele, kumb pool oli sakslane, suutis ta ometi oma rahvuse oma eluseltsilise-eestlase kohta maksma panna. See on kurb. Peame tahes-tahtmata hakkama uskuma neid vihjeid, mis varemalt on siin-seal ajalehtede veergudel ilmunud meie nõrga rahvustunde kohta. Muidugi ei maksa meil nutta lahkunute pärast: tuulamise juures lendavad eemale kergekaalulised terad. Kui d üks peaks meile olema nüüd päevaselge: rahvusliku tunde, meelsuse, mõtlemisviisi kasvatamine ja tugevdamine on esmajärgulise tähtsusega ülesanne.

Meie ei mõtle siin muidugi mitte mingisuguse hurrapatriotismi või šovinismi kultiveerimist, vaid tõsise sügava armastuse äratamist meie kodumaa tema mineviku võifluste ja tuleviku püüete vastu. Säärast armastust omas Juhan Liiv. — „Ei ole kõigile õnneks antud armastada palavalt isamaad, kannatada ühes temaga.“ — Seda armastust ei olnud tõesti neil kadakatel, kes äsja raputasid kodumaa tolmu oma jalgelt.

Peatume nüüd lühidalt küsimuse juures, kuidas kasvatada rahvustunnet. Igasuguse tunde kasvatamisel on kaks külge, nimelt selle esemega tutvumine, millele on sihitud tunne, ja võimaluste pakkumine vastava tunde üleelamiseks. Rahvustunde kasvatamisel tuleb järelilikult tutvuda põhjalikult meie rahva ja maaga. Selleks pakub rikkalikku ainet meie maateaduslik ja ajalooline kirjandus, samuti meie rahvaluule ja ilukirjandus. Tunneme veel vähe oma maad, sellepärast armastame teda ka vähe.

On otse rahvuslikuks kohustuseks korraldada aktusi, kõne- ja huviohtuid, mille kavas leiduksid kodumaised ained. Meie ajalugu, meie maateadus, rahvaluule jne. pakuvad selleks rikkalikke võimalusi. Mäherdune rahvuslike väärtuste varaaif on üksi meie vabadussõda! Kõik see suur eelmiste põlvede vaimuvara kannab väga vähe protsente, sellepärast tuleb ta käiku lasta, suurtele hulkadele oma-seks teha.

Ja kui me sel viisil suudame oma maa ja rahva saatuse suurtele hulkadele lähedale viia, siis on alus loodud rahvustunde ärkamiseks. Kuid tunde väljendamiseks ja tugevdamiseks on laulul esmajärguline tähtsus. Sellepärast laul, oma laul ausse!

See on üks tee rahvusteadvuse ja rahvustunde kasvatamiseks. On ka teisi, näit. ajakirjandus, isiklik kokkupuude ja mitte viimasel kohal ka eeskuju. Kui on palju iseteadvaid, enesekindlaid eestimeelseid mehi ja naisi siis juba nende paljas olemasolu mõjub nõrgematele kasvatavalt. Sellepärast olgu Rahvaülikooli pere põhimõtteks: Olgem eestlased, kuid püüdke saada veel paremateks eestlasteks.

J. RUUS.

Käesoleva aja põllumajanduslisi päevaküsimusi.

Ilmasõja tagajärjel varises kokku vene rahvamajandus, millega koos ka eestlased kaotasid oma tegevuskapitale. Puudus võimalus tootmisvahendite uuendamiseks, mis omakorda vähendas toodangut. Sõjaluukord häiris inimesi nende töös ja tegevuses, kutsudes esile tagasitõmbavuse ja passiivsuse. Sarnane lootusetu olukord lõppes siiski eestlastele võrdlemisi õnnelikult. Ilmasõda andis oma sündmustega eesti rahvale võimaluse saavutada kauaaegse unistuse, riikliku iseseisvuse. Riiklik iseseisvus toob meie rahvamajanduslikku tegevusse uut hoogu. Asutakse järjekindlusega oma riigimajanduse püstitamisele. Saavutatakse võrdlemisi suuri tulemusi iseseisvuse 20. a. jooksul kõigil rahvamajanduse aladel, eriti aga põllumajanduses, mille aluseks on otstarbekohaselt teostatud maareform. Nii elame praegu ajajärgus, kus eesti rahvas võib kasutada senisest suuremal määral majanduslikke varu, millest ta uut jõudu ammutab edasiseks arenguks.

Ajal, mil kõikjal meie elus edasirühkimise joon sees, algab Kesk-Lääne- ja Põhja-Euroopas käesolev sõda. Praegune sõda, mis kannab senini peamiselt majandussõja ilmet, on hävitanud täielikult vabakaubanduse. See olukord sünnitab rahvaste majanduses suuri raskusi ja kitsendusi, nende hulgas ka eesti rahvamajandusele, olgugi et meie ei ole kistud otseselt sõtta. Meie tööstust mitmel alal ähvardab toorainete puudus, ka mõningate tööstussaaduste ekspordiga on raskusi. Sellele olukorrale on kohati seltskonnas, märgata meeoleolu langust, mis on palju halvem, kui praegused mõõdukad majanduslikud kitsendused. Meeleolu langus põhjustab passiivsust, kapitalide tegevusetust isegi neil aladel, kus see praegusel ajal küllalt tasuv. Kuidas käesolevas erakordses olukorras tegutseda ja milliseid mõtteid eneses kanda, selleks mõttevahetuse algatuseks paar rida eriti rahvaülikooli perele lähemast rahvamajanduse alalt põllumajandusest.

Meie suhteliselt madal elatusstandard, suhteliselt madalamad tööpalgad ja meie maa viljakuse senine alles mõõdukas ärakasutamine ühes soodsate looduslike eeldustega meie tähtsamate eksportartiklite (loomasaadused, mets, lina, kartul) tootmiseks jätavad meile loomuliku

võistlusvõime tõstmiseks veel küllalt avarusi, et kindlustada enesele kohta püsimiseks ning arenemiseks. Moodustab ju meie osa nende saaduste kogu maailma ekspordikaubanduses kaunis tühise täppe, pole seepärast alust kartuseks, et maailma ekspordikaubanduse kokkutõmbamine, kui sellest võiks juttu olla, peaks nimelt meile saama paratamatult hukatuslikuks. Näiteks või, üks tähtsamaid ekspordartikleid, mis esineb meie üldeksporti väärtuses 20—25 protsendiga, moodustab ülemaailmlises võiekspordis vaevalt 2%.

Praegune erakordne olukord ei ole senini põhjustanud veel loomasaaduste ekspordi pidurdamist, vaid isegi võimaldanud mõõduka laienemise. See näitab, peame vaid endi eest kindlalt seisma, footma senisest rohkem ja evima usku endasse ning tunnustama meie majanduse edasiarendamise tähtsaks rahvuslikuks ülesandeks.

Eesti põllupinna viljakuse tõusuks on veel küllalt avarusi ja eeldusi. Seda näeme algeliselt ja ratsionaalselt korrastatud sarnastes looduslike kudes tingimustes asetsevate talundite tootmisvõimet omavahel võrreldes. Nii on riigimõisades ja paremini korrastatud väiketaludes ületanud 1928—34. a. keskmiselt ha-saagid stastist. üleriigilist keskmist: rukkil 32,3%, suvenisul 35,6% odral 24,7%, kaeral 26,7%, põlluheinal 24%, kartulil 10,7% ja juurviljal 67,7%. Veel kõrgemaid saake näitavad katsejaamade andmed. Siit selgub, et need talundid ja asutused, millised teadlikult on juhitud oma ha-saakidega võrdlemisi kaugel ees suure enamuse talundite tootmistasapinnast. Siin on meie nooremal generatsioonil suur töö ees, et tõsta meie suurema arvu talundite maa-viljakust ja toodangut. Selleks tööks ei ole takistusi ka praegusel ajal.

Tuleb vaid võtta teadlikule vaatlusele külvikord, maaharimine, väetamine, iseäranis laudaväetise hulga suurendamise võimalused ja kasutamine.

Meie toodangutase on veel sel suhtelisel madalal astmel, kus selle ratsionaalse tõstmisega käib kaasas ühikule arvatud tootmiskulu langus. Nii näiteks (1937. a. andmeil) tootmiskulu sentides kg-le, kahes talundite rühmas, viljasaagiga hektarilt ühes alla 8 kvintali, teises 14—18 kvintali:

	Rukis.	Talinisu.	Suvinisu.	Oder.	Kaer.
ha saak alla 8 kv.	19,3	15,9	17,7	18,0	14,6
ha saak 14—18 kv.	10,4	11,9	11,7	9,1	7,1

Sama piima tootmiskulu (1937/38. a.) puhul sentides kg-le.

	Piim.	Või. (tööstuskuluta).
Aasta toodang alla 1400 kg.	10,78	276
Aasta toodang üle 3000 kg.	7,35	168

Need näited kinnitavad, et meie madalate toodangute ratsionaalse tõstmisega vähendame tootmiskulu 1½—2 kordselt, mis ongi meie põllumajanduslikule tööle julgustavaks aluseks. Just nüüd, kus ostuja müügiartiklite hinna vahekord erakordse olukorra tõttu on kujunemas põllumehe kahjuks, tuleb astuda julgustavaid samme tootmiskulu

vähendamiseks. Peame suutma karja tugevalt söötes, odavamalt toota, ja seda saame ainult teadlikult ning otstarbekohaselt karjasööta kasvatades ja pinnaühikult kõrgeid saake saavutades. Loomapidamise varustamine omakasvatatud põhisöötaadega, jõusöötaadega ja kultuurkarjamaaga olgu ikka püsivalt meie sihiks. Tootmiskulusid on võimalik vähendada laudatööde korrastamisega.

Seapidamise alal tuleb seasöödana võtta tarvitusele kartulisilo. Eriti nüüd, kus meie taludes fööjoust nappus, peaks püüdma seda otstarbekohaselt kasutada. Kartulisilo valmistamine on lihtne, säästab hulga fööjõudu, mis kulub kartuli keetmiseks iga päev. Kartulisilo abil on võimalik pidada läbi aasta ühtlasel arvul sigu ja teostada seasöödas suurt kokkuhoidu.

Kodumaa villatoodang kõigub 900—1000 tn. ulatuses. Tarvitus on 1800 tonni. Nii on puudujääk, mille sisseveo kateks kulub 6—7 milj. krooni. Teame praegusel ajal sissevedu fakistatud, mille tõftu ähvardab meie kudumistööstusi villa puudus. Keskmine villatoodang lamba kohta on 1,5—1,7 kg. Tõstaksime keskmise toodangu 2,5 kg.-le, siis võiksime praeguse lammaste arvu juures rahuldada kodumaise villa tarvituse. See ei ole võimatu, kui arvestada sellega, et tõulambad annavad keskmiselt 3—4 kg. villa. Villa hinnad on praegu tasuvuse piires. Tuleks suuremat rõhku panna lambakasvatusele, et toota senisest suuremal määral villa müüa, kus seda meie tööstused nõuavad.

Nii võime leida väga mitmeid sarnaseid tegevusalasid, millede arendamine ja esirinda tõstmine on eriti tarvilik ning otstarbekohane praegusel ajal.

Kahtlemata, kõige võimsam tootmise aktiveerimise ja suundamise vahend on hinnapoliitika. Seda asiolu silmaspidades teostab meie põllumajanduspoliitika kunstlikke võistlusvahendeid juurdemaksude ja preemiate näol, et vahepeal oma loomulikku võistlusvõimet välja arendada. Kunstliku eksporttoodangu toetamisega peab aga tingimata kaasas käima meie põllumajanduse sisemiste loovate jõudude aktiveerumine. Meil on aga ringkondi, kes on oma pea lootuse asetanud juurdemaksudele ja preemiatele, ilma et ise oleks nendest virgutatud tegevusele, millega saavutada loomulikku võistlusvõimet.

Sarnasel korral on agraarpoliitiline toetus nagu mingi hoolekandeline abi, mis ainult demoraliseerib tootjat. Igasugused agraarpoliitilised toetused on mõeldud selliselt, et see ergutaks ja arendaks tootmis- ja võistlusvõimet, tiivustaks põllumeest rikastuma teadmistega ja ettevõtlikkusega, mitte aga ei kujuneks ega ei tunduks mingi paiukina.

Lõpuks olgu tähendatud, et praegune aeg nõuab kõikide loovade jõudude aktiivset tegevust. Tagasitõmbumine ja passiivsus on liigagi hädaohtlik meie majanduselule käesoleval tõsisel ajal.

A. Mägi.

Tunnustusi Rahvaülikooli tööle.

„V. R. Teadete“ toimetusel oli lühijutuajamisi Virumaa tuntud avalikuelutegelastega, kellede poolt avaldati järgmisi mõtteid rahvaülikooli kui õppeasutuse kohta.

Rahvaülikool — hea elukool.

Viru abimaavanem ja Rahvaülikooli Seltsi esimees Ernst Raatma tähendas jutuajamisel, et ajal, mil Virumaa rahvaülikool ellu kutsuti, oli asutajail väga hästi teada, millist osa olid etendanud rahvaülikoolid Põhjariikides. Ka Virumaa rahvaülikooli loomine sündis kaalutlustel, et noore Eesti riigi ja meie iseseisvuse ülesehitamiseks on vaja sisemisi väärtusi, loovat ja otsivat jõudu. Uskusime, et meie rahvaülikool teeb sama suure töö nagu tegi rahvaülikool Taanis Grundvichi ajal. Mitte praktiliste oskuste andmine polnud rahvaülikooli sihiks, vaid hingeliselt tervete ja jõuliste noorte kasvatamine.

Neil sihtidel on ka rahvaülikool tegutsenud. Kahtlemata on tema töö olnud tagajärgi. Rahvaülikooli lõpetajad on enamusel juhtivate tegelastena kohtadel tööle rakendunud. Ja kui meie maaelu aasta-aastalt on muutunud kultuursemaks, siis on selleks kahtlematult kaasa aidanud ka rahvaülikool.

Kuid ka kutsehariduse levitajana on rahvaülikool meie kodudele kohasem õppeasutus. Koolikursus on lühike ning õpilased eemaldatakse sellega kodusest tööst ainult väheseks ajaks. Ometigi aga lühikese ajaga antakse koolis praktilisi teadmisi mitmetelt aladelt. Me ei suuda koolides kõike õpetada. Olen tähele pannud, et rahvaülikoolis õpetatakse õpilasi leidma ja otsima, nii et inimene end ise edasi arendab. Seetõttu on rahvaülikool heaks elukooliks. Seda näitab ka see, et rahvaülikooli lõpetajad ei jää koolile võõraks, vaid pöörduvad sinna aegajalt tagasi saama uusi mõtteid, värskust ja julgust eluvõitluseks.

Arvesse võttes neid rahvaülikooli erilisi omadusi ja väärtusi, peaksime jõudma sinna, et me rahvaülikooli mitte sõnas ja kirjas ei kiida, vaid et me loome rahvaülikoolile ka ainelisi võimalusi tema suure töö jätkamiseks.

Rahvaülikoolist häid peremehi-perenaisi.

Viru maa-agronom Toomas Takjas on korduvalt kokku puutunud rahvaülikooliga ja selle vilistlastega. Tema arvas:

„Mis puutub põllumajanduslikku ettevalmistusse rahvaülikoolis, siis peab ütlema, et see on võrdlemisi põhjalik ainete

valiku ja ulatuse poolest, millest peaks jätkuma tulevasele talu-peremehele ja -perenaisele majapidamise juhtimiseks. Rahvaülikooli lõpetajad on kujunenud kodukohtades teerajajateks mitmesuguste põllumajanduslike uuenduste läbiviimisel. Ka ühistegelastena on suur osa rahvaülikooli vilistlasist tööle rakendunud.

Erilist tähelepanu väärib käsitöö õpetamine rahvaülikoolis. Kui vaadata kevadisi käsitöönäitusi, võime julgelt võrrelda rahvaülikooli käsitöid mõne kutsekooli töödega, kus tööoskust on õpitud mitu aastat. Eriti paneb imestama, kuidas prl. M. R o o p e r e suudab sarnast hulka naisõpilasi välja õpetada kudumistöödel. Ka meesõpilastele näidatakse rahvaülikooli töötoas tee kätte kuidas tuleb hõõvli ja peitliga midagi teha.

Rõõm on olla rahvaülikooli tundides ja kuulata, kuidas juhataja J. R u u s, keda tunneme hea pedagoogina, oskab aineõpetusel luua koduse õhkkonna ning õpetusi jagab justkui oma lastele. Suur tähtsus on keskustelutundidel, mis on heaks ettevalmistuseks seltskonnategevusele, kasvatavad õpilastesse julgust endaväljenduseks, rääkimata praktikaandmisest koosoleku juhatajaile ja protokollijaile.

Tegelikule elule paremat ettevalmistajat pole kui rahvaülikool kuue kuu jooksul.“

Koolideinspektor H a n s L i n s i, keda tunneme rahvaülikooli suure poolehoidjana, avaldas järgmisi mõtteid:

„Hindan rahvaülikooli eriti kõrgelt. Kasvatusasutusena annab kool häid ja positiivseid tulemusi. Kooli ühiselule rajatud kasvatusmeetod, keskustelutunnid, õpiringid jne. on parimaks vahendiks mõjutada ja kasvatada õpilast soovitud suunas. Kõik elulised ained võetakse koolis põhjalikult läbi õpetajate juhtimisel ja osalt õpilaste endaalgatusel. Kohe kooli tülles satub õpilane suurde töökeerisesse ja korralikult organiseeritud töö on parimaks kasvatusvahendiks inimese arenemisel.

Kooli lühikese õppeaja jooksul käsitletakse just neid õppeaineid, mida tulevases elus vaja läheb. Olen jälginud näit. ajalootunde rahvaülikoolis ning pean ütlema, et keskkoolides ei ole osatud teha ajalugu nii elulähedaseks kui rahvaülikoolis. Rahvaülikooli ajalootunnis käsitleti aineid, millega noor arenev inimene puutub kokku tulevases elus, keskkoolides ilmneb aga vastupidist ning õpilane on sunnitud õppima kõike seda, mis teda vast ei huvitagi. Rahvaülikoolis ei jatku aega vähemtähtsate ainete õppimiseks.

Sama võib ütelda kirjanduse ja loodusloo kohta. Koolitöö on võrdlemisi vahelduv ning kogu töö on muudetud elavamaks spordi ja mängudega.

Ühesõnaga: rahvaülikool on korralik elumehhanism, milles noort inimest kasvatatakse korralikuks ja tublikuks.“

Vilistlaskogu Alutaguse Osakonna algpäevilt.

Sellest on möödumas peagi ju aasta, mil rahvaülikooli vilistlastepere seisis valdavas enamuses Vilistlaskogu Alutaguse Osakonna hälli juures ja avaldas headmeelt selle sünni üle. Usun, et nüüd — aasta möödunult — leidub veel küllalt neid, keda huvitab osakonna edaspidine tegevus ja ka see, millises ulatuses on täitunud sellele pandud lootused.

On ilmne — iga ürituse järgi peab olema vajadus, muidu pole tööl mõtet ega ka indu. Et Alutaguse Osakonna asutamiseks tarve oli, see on selge ilma pikema arutelutagi. Ja et seda tarvet on püütud võimaluste järgi rakendada ja teoks teha, on ka tõsiasi. Kuid et osa töökava on tulnud kõrvale jätta ja tegeleda vaid kõige hädavajalikumaga, siis seda on põhjustanud küll liialt lühike teotsemisaeg.

Paljud ehk ei tea, et osakond sai põhikirja alusel töötama hakata alles 14. septembril, mil osakond kanti siseministeeriumis seltside nimekirjasse — ja et see teade jõudis asutajateni oktoobris. Nii võimalus üldkoosoleku kokkukutsumine alles 5. novembril.

Osavõtt koosolekust oli vaatamata hoolsale ettevalmistusele siiski väheldane. Kuid siin ei saa ette heita vilistlaste ükskõiksust asja vastu, vaid süü langeb halvale ilmale ja ka halbadele teedele, millised pidurdasid kohalesõitu jalgrattal. Enamik vilistlastest teatas siis oma kaasa-töötamisest kas kirjalikult või teiste koosolekust osavõtnute vilistlaste kaudu.

Neil põhjusil otsustas üldkoosolek valida vaid ajutise juhatus, kes teostaks esialgse organiseerimistöö ja kutsuks kokku võimaluse korral uue üldkoosoleku. Sobivaks ajaks leiti saabuv talipäev Kundas. Asutajate poolt esitatud töökava tunnistati üksmeelselt vastuvõetavaks.

Samal päeval peetud juhatus koosolekul jagati ametid ja ka ülesanded ning otsustati üldkoosoleku soovide kohaselt alata vilistlaste organiseerimist. Selle edukaks teostamiseks jaotati lähem ümbruskond külade järgi piirkondadeks ja iga juhatuseliige sai oma tööpiirkonna. Üksikute kaugemate vilistlastega asuti sidet pidama kirjateel.

6. jaanuaril tuli juhatus uuesti kokku, et arutada senist tööd ja kaaluda ning viimistleda uusi kavatsusi. Siin selgus nii mõndagi — õnnestumisi ja ebaõnnestumisi! Sest tõde on see — osa meie vilistlasi on siiski — „sammaldanud.“

Ent kas pole kunagi säetud üles rahvaülikooli vilistlaste kohta loosung — „meie peame olema kui veerevad kived . . .“ Ja veerevad kived ju ei sammeldu?! Nii siis — osa meist on siiski lõpetanud veeremise — kahjuks!

Aga eks meie ülesanne olegi uut hoogu anda nõile, sammalselgile. Sest me ju ei taha, et nendega tikuksid sõprustama külakoerad . . .

Küll siis koos veeredes kulub seljalt sammal ja me oleme juurde saanud uue aatekandja — olgugi vanast salvest.

Lõpeks — töö liigub ja edeneb!

Ja edenema peabki, sest Alutaguse Osakond tahab väarikalt samuda koos oma eelkäijatega.

Selleks — edu!

Enn Ennuste.

7. jaan. 1940.

—0—

Kümme aastat.

Üks kulunud lause lausub: „Kümme aastat on lühike aeg rahvaste ja riikide, kuid pikk üksiku inimese elus.“ Käesoleval korral kipub tahtmatult soov seda lauset jäädvustada paberile vastupidisel kujul. Ei tahaks kuidagi uskuda, et sellest on möödunud kümme aastat, kui rahvaülikooli õpilasena viibisin Kundas ja elasin enda senise elu ilusamaid päevi. Ent alati ei aita uskuminegi, kuna ei saa salata tööka, et tol ajal, aastapäevaks Rahvaülikooli saali kaunistades, aetasime pärgade vahele suure IV numbri; tänavused õpilased võivad sinna asetada aga juba XIV. Tiivad pandud aastate õlule . . . Kui selgelt on veel meeles kõik need meeldivad aastapäeva-eelsed askeldused, kus igale meist leidis tööd ja toimingut. Nende eeltööde ajal vabastas Rahvaülikooli juhataja ühe õpilastest, kes oli vabadussõjas kaotanud oma tööjõust 100%, kõigist töödest. Hiljem aga selgus, et ka vabastatu oli samuti tegevuses kui tervedki, ning keegi küsis naljatades, kust ta tööjõu võttis, kuna tal pole enam seda ühte protsenti? Sõjasangar vastas küsijale muigel näoga, et ju neid protsente siis ikka üle saja oli . . .

Nüüd, kümme aastat hiljem, tunduvad need sõnad otse sümbolsetena, sest pole mõeldav väikerahva püsimine elujõulisena, kui tema liikmetel on tööjõudu, energiat ja vaimustust ainult 100%, arvestades suurterahvaste mõõtudega. Millisest vaatevinklist ka ajavahemikule 1930—1940 vaataksime, tolle meie sangari naljatades öeldud lause muutub ikkagi eeskujuks. Kui üksiku inimese elus võis see aeg olla mõnelgi juhul rahulik ja õnnelik, siis riikide ja rahvaste elus võime nentida sootuks vastupidist. On olnud ja on praegugi rasket tormi ja äikest, ning aastail 1930—1940 on tulnud palju ajaloo lehekülgi kirjutada inimverega!.. Väikese paadiga tormisel merel viibida on palju ohtlikum, kui suure ookeani aurikuga, ent meremehed ütlevad, et päris meremeheks saab, õppides sõitma väiksel purjekal. Meie väike purjekas, Eesti, mastis sini-must-valge lipp, vajab nüüd ja tulevikus eriti jõurikast meeskonda, kuna ei piisa ainult tublist laeva juhtkonnast, vaid ka iga meeskonna liige peab olema omal kohal tubli. Siis jõuame

oma kallist laeva hoida hukkumast, kuigi formised lained — kord siit, kord sealt — teda püüavad purustada . . . Rahvaülikool on ülaltoodu mõttes ka merekool, varustades tulevase „meremehi“ jõu ja teadmistega, mille suurus on paljudel juhtudel kaugelt üle 100%.

Kümne aasta möödudes tahaksin suruda kõigi sõsarate-velled kätt, soovides kõigile üle kodumaa rõõmu, rahu ja jõudu eelolevaks aastaks!

J. Põldoja.

—o—

Teateid vilistlastest.

1. lennu vilistlane — vallavanem! Rahvaülikooli 1. lennu vilistlane Heinrich K ü b a r s e p p, kes elab Kadrina lähedal Nagalas, valiti hiljuti Undla vallavanemaks, olles seega nooremaks vallavanemaks Virumaal. H. Kübarsepp on kohapeal tuntud energilise töömehena, kes on hästi korda seadnud oma kodutalu ning osa võtab juhtivalt Kadrina seltskondlike ja ühistegeliste org'ide tegevusest. Vallavolikogu hindas tema töö vallavanemaks valimisega.

Õige aktiivselt võtab kohapealsest seltskonnategevusest osa rahvaülikooli möödunud aastal lõpetaja vil! Lembit T a m m a r, kes juhib praegu Vohnja v. T.-Kõnnus seltskondliku kasvatusõpiringi ning lööb kaasa näitetrupis.

Möödunud kevadine lõpetaja vil! Leida A r u o j a kasutab samuti täiel määral rahvaülikoolis saadud kogemusi õpiringitöös, võttes osa ühtlasi laulukoori tegevusest.

Rahvaülikooli vilistlaskogu juhatuseliige vil! Alu T a m m a r i t tuntakse kohapeal hea näitlejana ja näitejuhina, kes lavastab viimasel ajal kõik näidendid T.-Kõnnus. Vahetevahel on A. Tammar maatoõiliste- ja väikemaapidajate koja teenistuses organiseerijana-instruktorina ja tööjõuna.

Vilistlane Harivald T a l i g a kirjutab enda elust-olust järgmist:

„Eriharrastusena on mul võõrtaimede aklimatiseerimise ala, mis mind ikka on huvitanud. Väliskirjavahetus Mandshuuriast on mul aidanud hulk võõraid puu- ja põõsaseemneid hankida ja praegu kasvavad mõned liigid väga toredasti. Isegi I d a - A a s i a viljadega katsetasin, kuid sinne kliima pole neile väga soodus. Gaoljan, tshumiisa, soja, mais — kõik kasvavad vaid väga rammusal pinnal. Mais küpseb küll,

veel paremini aga hirse. Hirse on niivõrd paljulubav, et tahan temaga laiemalt katsetada.

Peale eeltoodu on mul juba aastaid olnud kõrgraba hari-mist. Vist küll väga vähesed Eestis on tegelenud sellise soohari-misega, ja tõesti, milleks ka, kui häid madalasoid olemas. Vii-mast mul aga pole ja nii olen juba päris hulga kõrget turbaraba üles harinud. Mõni vili, näit. kaer, eriti aga kartul, kasvavad väga hästi. Kui veel juurde arvata, et ainsa „välispoolse“ tööna olen väiksel „Aia“ ja „Mesiniku“ veergudel kirjutanud, olekski see kõik mu viimaseja saavutuste loetelu“.

Meile hästituntud kaasvilistlane Jaak O l e p tuli Soomest enne sõja puhkemist kodumaale ja töötab praegu „Tööliseatris“ dekoratsioonide valmistajana. Ning nagu kuulda, kavatsevat ta ka peatselt abielluda.

Meil olemsolevail andmeil elutsevad Tallinnas 9. lennu vil! Leida S e r m, kes varem elas Kunda linnas, kust siirdus aga elama pealinna ning töötab „Kilgase“ juures, ja sama lennu vil! Hermann T u u s, kes on juba abielus ja teenib „Lutheris“ ning võtab aktiivselt osa KNNÜ tegevusest.

—o—

Suvipäev.

Järjekordne suvipäev, mis peeti 11. juunil 1939. a., oli rahvaüli-kooli perele suureks tõkkejooksuks, kuna puhus maal ja merel tugev tuul, paisudes sageli tormiks. Oli karta, et sarnase ilmastiku puhul vi-listlasi suvipäevale tuleb vähe. Võib aga ütelda, ei torm suuda teha tõkkeid rahvaülikooli perele ta kogumiste korral. Vilistlasi saabus rat-tail, jala jne., ning kui jõudis kohale vil! Järvamaalt, kes tuli 60 klm. kauguselt otse vastu tormi, siis oli usku küllalt rohkearvuliseks vilist-lase saabumiseks suvipäevale. Laupäeva õhtuks oli tõesti arvukas vi-listlaste pere koos. Sel õhtul effenähtud lõketuli jäi ilmastiku tõftu ära, mille asemele toimus koosviibimine saalis, kus kõneles E. H. L. konsl. hr. Lepamäe.

Suvipäev algab kava kohaselt sini-must-valge lipuheiskamisega rahvaülikooli hoone lipuwardasse. Ilm on vaikne ja päikesepaisteline. Vilistlasi saabub varemtnuile lisaks.

Suvipäeva keskustelu koosoleku avas hr. Ruus, soovides koosoli-jaile head tööindu ja hoogu, mille järele palus sõna võtta kultuurtege-lasel hr. S. Sommeril, kes viibis suvipäeval külalisena. Hr. Sommer omas sõnavõtus ütles lühidalt järgmist. Viibides rahvaülikoolis on mi-nul võimalus olnud lehitseda neid kirju, mis on saabunud koolile ja

juhatajale rahvaülikooli endistelt õpilastelt. Neist kirjadest väljapais-
tev soojus ja siirus on parimaks tunnistuseks sellele tööle, mis tehakse
V. Rahvaülikoolis ja avaldas arvamist, et selle tagajärjel hakkab ka
rohkem liikuma ja hoogu võtma rahvaülikoolide liikumine ning sel-
lest tingituna kaetakse meie kodumaa lähemas tulevikus tiheda rahva-
ülikoolide võrguga.

Koosoleku juhatajaks valitakse vil! H. Nurkse, protokollijaiks vil!
vil! E. Palm-Preinvalts ja J. Tilk. Loetakse ette tervitused, mille järele
asutakse päevakorra peapunkti juurde, milleks oli: „Noorte organiseerimise
küsimusi.“ Selgitava referaadiga küsimuse kohta esineb hra J.
Ruus, kes ütles lühidalt järgmist: On tähtis sündmus, kui noor inimene
astub ellu, kus ta iseseisvalt omale ülespidamist peab muretsema, sõl-
tumata vanemaist. Mida kõrgemale kultuur on arenenud, seda raske-
maks muutub ka noortele elluastumine. Tegelik elu võimaldab ainult
ühekülgse olemise, noor aga tahab areneda kõigekülgsetl. Seepärast
on tähtis noorele, et ta leiaks enesele tegevuse, kus on mitmekülgset
võimalused endaarendamiseks. Neid võimalusi pakub noortele koon-
dumine noorteorganisatsioonidesse. Noorsoo organisatsioonid hindame
vaid sellest seisukohast, kuidas ta suudab arendada noore mitmekülg-
seid nõudmisi. Meie noorte organisatsioonid peavad asendama osalt
ka kooli, sest meie sunduslik algkool on liialt lühike selleks, et anda
elluastuvale noorele küllaldaselt teadmisi. Praegu on meie noortest
organiseerunud umbes 40%, kuna 60% on organiseerumata, siin sei-
sab veel suur ülesanne ees, et tõmmata kaasa ka seda 60%. Teine kü-
simus on noorte juhtide saamise küsimus. Siin on Rahvaülikool püü-
nud taotleda eesmärki, et anda oma õpilastele ka teadmisi organisat-
sioonide juhtimise alalt, sellepärast tuleb rahvaülikooli astujate keskel
teostada valikut, sest on teada, et igauks ei kõlba rahvaülikooli ja rah-
vaülikool ei sobi ka igauhele. Siin on vilistlastel tähtis ülesanne täita,
et teostada oma ümbruskonnas valikut ja saata kooli peajasjalikult neid
noori, kel on rohkem eeldusi rahvaülikoolis õppimiseks.

Läbirääkimised küsimuse kohta on elavad. Leitakse, et paljudes
noorsoo organisatsioonides tegutsevad liig ühekülgsetl. Avaldatakse
üldiselt soovi, et noorte organisatsioon peaks võimaldama noorele mit-
mekülgset tegevust ja arenemist nii kutselisel kui üldhariduslikul alal.
Elav vaidlus tekkis selle ümber, keda saata rahvaülikooli õpilaseks.
Ühelt poolt arvati, et rahvaülikooli tuleks saata just neid noori, keda
üldsuse poolt on peetud rohkem alaväärtuslikumaks, kuna nimelt need
vajaks õpetamist ja juhtimist. Teiselt poolt hr. Ruusiga eesotsas lüka-
takse aga see ümber ja toonitatakse, et ega rahvaülikool ei ole mingi
parandusasutus, vaid ikka kool. Kuna meil on ainult kaks rahvaüli-
kooli, siis tuleb rahvaülikooli juhtida ikka ainult parim osa eesti noor-
soost. Koosolek lõppes ühislauluga.

Suvipäeva teine pool möödus asjalikus ja meeolurikkas juflemi-
ses ja mängus, mis lõppes õhtul omavahelise hooga koosviibimisega.

Suvipäevast — talipäevani.

Pärast suvipäeva jääb Rahvaülikoolis vaikseks. Õpetajaist sõidavad mõned suvepuhkusele, teised kursustele teadmisi ammutama. Vahetevahel näha mõni matkaja, kes Rahvaülikooli külastab, kas juhtumisi või meelega. Siis jälle vaikus.

Natukese elu toob 1. ja 2. juulil Korp! Filiae Patriae, kes peab siin oma suvipäevi — koosolijaid 16; õhtul kogutakse lõkketule ümber, lauldakse palju, ettekandeid mitmesuguseid.

6. augustil täituvad Rahvaülikooli ruumid ja park elurõõmsa noorusega: ÜENÜ Lääne-Virumaa noored peavad oma suvipäevi. Igast nurgast valgub noori Kundasse, küll jala, ratastel, veoautotega. Koolimaja ees korraldatakse ettekandeid, öeldakse tervitusi, kantakse ette mitmed kõned, rahvatantse, võimlemisharjutusi. Kõnedes toonitati ka Rahvaülikooli tähtsust, muu seas lubati ÜENÜ poolt stipendium kahele ÜENU noorele Rahvaülikoolis õppimiseks.

Oktoobrikuus korraldab kohapealne põllumeeste ja maanaiste selts lõikuspeo Rahvaülikooli ruumes.

Läheneb kooli algus, õpilasi registreeritud palju, uusi ülesandmisi tuleb järjest juurde, nii et hilisemaid soovijaid ei saa vastu võtta. Ongi käes november, esimestel päevadel kogub kokku ligi 60 noort, neist 40 naisõpilast. Läbi eestlasi tänavu kolm noortmeest.

Töö areneb harilikus korras. Algab tegevust õpilasiühing. Avatakse kooperatiiv, lastakse välja „15-nes lend“. Tegevust algavad ka õpiringid. Õpitakse hoolega rahvatantse. Tänavu on Rahvaülikoolil „oma käest“ rahvatantsu õpetaja; nimelt õpilane Linda Villup, kes töötab Narvataguse Rändrahvaülikooli rahvatantsuõpetajana, harrastab seda ala õige innukalt ka siin. Palju rahvatantse on ära õpitud, pühapäeva õhtustel koosviibimistel tahetakse tantsida aina rahvatantse. Sellega jälle rahvuslikus omapärasuses edusamm tehtud, elame ju ajal, kus rahvuslikus omapärasuses hinnatakse suurt kultuuri väärtust.

Tööle lõpu teeb jõuluvana 20. det. Järgmisel hommikul sõidavad kõik koju. 8. jaanuaril pea kõik kohal ja algab töö, aga mitte kõigeparemas meeleolus: Rahvaülikoolis puudub valgustus, küldse elektrivalguse asemel põlevad väikesed petrooli lambid ja neidki nii piiratud arvul, mitme toa peale üks lamp. Jah — ehk neid hädasid ole!

Hakkame ootama talipäeva, ettevalmistused algamas; 18. jaan. algab näitekursus instruktor pr. Kalbeki juhatusel. Mis ilusat ja huvitavat ta pakub, seda näete talipäeval. Ootame kõiki talipäevale.

Eriliseks tähelepanuks vilistlastele.

Vilistlaste arv on tõusnud Rüki registreerimisraamatu järele möödunud aasta kevadel 700-ni. Kenake hulk juba. Kuid sama aasta vilistlaskogu maksumaksjate nimestikus leiame 129 vilistlast, kes on tasunud 1939. a. maksu, ja 13 eluaegse liikme maksu tasujat, kokku 142 vilistlast ehk umbes 20% kogu vilistlaskonnast. On vist kõigile selge, et see arv vähene on. Kuna praegune aeg nõuab eriti jõudude koondumist, siis ei või erandiks jääda meie rahvaülikool ja selle vilistlaskogu.

Tasudes 50-ne sendilise Rüki vilistlaskogu aastamaksu on vilistlane enesele kindlustanud „Teadete“ saamise. Kui raha juhtub järele jääma, määratakse sellest toetusi tublidele, kuid majanduslikult kehvadele õpilastele. Nii täidab see 50 senti väga kasulikke ja õilsaid ülesandeid.

Kaasvilistlane! Kas see meeletuletus peab jääma „hüüdjaks hääleks kõrves?“ Seda ei tohiks nüüd olla, sest aeg on liig tõsine. See kohustab ka meid ühte hoidma, kokku liituma tugevaks organisatsiooniks.

Vilistlaskogu juhatus.

—o—

Rük'i Alutaguse vilistlased!

1939. a. sügisel asutasime Rük'i vilistlaskogu Alutaguse osakonna, kuna laialisaadetud kutsetele (20) vaatamata kokku tuli ainult 5 vilistlast, otsustasime siiski osak. asutamise ja valisime ära ajutise juhatuse.

Nüüd talipäeval Kundas otsustasime pidada üldkoosoleku, kus valimisele tuleks juhatuse ja revisjonikomisjon, samuti koostada edaspidise töökava. Et kõik hästi õnnestuks ja töö intensiivne oleks, palun ajutise juhatuse nimel kõiki Alutaguse vilistlasi talipäevale ilmuda, kus peame peakoosoleku.

Loodan, et kõik vilistlased seda õieti mõistavad ja pea eranditult talipäevale saabuvad.

Peakoosoleku kava on järgmine:

- 1) Avamine — E. Ennuste, aj. esim.
- 2) Koosoleku rakendus.
- 3) Vilistlask. Alutaguse osak. tuleviku kavatsusi ja osak. eesmärgid — vil. H. Jürna.
- 4) Põhikirjaga tutv. ja esim. peak. ja aj. juh. valimisprotokollide ettelugemine.
- 5) Osak. juhatuse ja rev.-kom. valimine.
- 6) Läbirääkimised.
- 7) Lõppsõna.

Tõõ kutsub meid!

Harald Jürna,
aj. kirjatoim.

Abiellunud.

Vilma Põldmaa — Helmuth Metsma'ga.

Kihlatud.

Laine Lager — Enno Ots.

Asta Randmaa — Rudolf Tõlpus.

—o—

Villistlased, kes liikmemaksu tasunud 1939. a. eest.

	Kr. S.		Kr. S.
Aam, Ilse	1.—	Kaldas, Aleksander	—50
Allikas, Leida	—50	Kaljurand, Riho	—50
Aasa, Linda	—50	Keder, Lembit	—50
Aruoja, Leida	—50	Koplik, Ludmilla	—50
Arusaar, Marie	—50	Kongi, Makaloni	—50
Böckler, Märt	—50	Karlson, Aino	—50
Vainosaar, Ants	—50	Krall, Meeri	—50
Randmaa, Vilma	—50	Karimäe, Kaarel	—50
Ernits, Ella	—50	Kulvere, Laine	—50
Väälma, Bernhard	—50	Kärmik, Loreida	—50
Grünfeldt, Ferdinand	1.—	Kaasik, Hilda	—50
Haavisto, Malle	—50	Kamla, Johannes	—50
Heinmaa, Ellen	—50	Kitter, Aleksander	—50
Kuiva, Ilse	—50	Kübar, Leida	—50
Hunt, Ella	—50	Klaas, Miranda	—50
Houboldt,	—50	Kullik, Helju	—50
Jürna, Harald	—50	Lanno, Arnold	—50
Juurikas, Artur	—50	Lepamäe, Hiie-Liis	—50
Jürgens, Aleffine	—50	Liivak, Nete	—50
Jürgens, Jaan	—50	Lillo, Evald	—50
Kallas, Johannes	—50	Lilienblatt, Aleksander	—50
Karjane, Liidia	—50	Liivoja, Hugo	1.—
Kask, Armand	—50	Laager, Laine	—50
Kärp, Peep	1.—	Luik, Erna	—50
Kästik, Valentine	—50	Lanno, Elvi	—50
Kissa, Alma	—50	Lang, Johannes	—50

	Kr. S.
Lusma, Heino	—50
Lember, Juuli	—50
Maltis, Aleksandra	—50
Leevald, Leida	—50
Mägin, Elsi	—50
Ränd, Olga	1.—
Niinepuu, Haide	—50
Muttika, Helda	—50
Aasaleht, Selma	—50
Nigu, Halje	—50
Nõmra, Linda	—50
Ojasoo, Leida	—50
Orupõld, Maia	—50
Ojamaa, Ilse	—50
Painik, Ellen	—50
Enn, Ennuste	1.—
Prisko, Karl	—50
Parv, Linda	—50
Post, Jaak	—50
Preinvalts, Ella	—50
Ploom, Helene	—50
Pira, Salme	—50
Raudmets, Ellen	—50
Tuuletare, Harald	—50
Tuuletare, Evald	1.—
Tuisk, Salme	1.—
Rodi, Elfriede	—50
Rogova, Antonina	—50
Rinde, Salme	—50
Rinde, Helmi	—50
Randmaa, Asta	—50
Ritso, Irene	—50
Tammar, Lembit	—50
Saidla, Edur	—50
Sombri, Aino	—50
Sepp, Magda	—50
Sauks, Emmi	—50
Sall, Heinrich	—75
Soonla, Leida	—50

	Kr. S.
Salumäe, Ella	—50
Suu, Agnes	—50
Sepp, Helmi	—50
Sink, Senni	—50
Taliga, Harivald	—50
Gustavson, Agnes	—50
Toome, Armin	—50
Riispapp, Alma	—50
Sirm, Magda	—50
Toiger, Aleksander	—50
Truupõld, Anete	—50
Tõnismaa, Enno	—50
Tülen, Jakob	—50
Töld, Hermine	—50
Kilm, Aneeli	—60
Talvik, Eduard	1.—
Tammar, Alu	—50
Tarum, Ants	—50
Tarkus, Selma	—50
Tamm, Karl	—50
Tamm, Linda	—50
Timm, Asta	—50
Tohver, Ahti	—50
Tilk, Jaan	—50
Uustalu, Elsa	—50
Vosberg, Olga	—50
Voogla, Emmi	—50
Veelma, Alfred	—50
Perv, Veera	—50
Vahersalu, Pauline	—50
Volber, Hilda	1.—
Kadak, Leida	—50
Vaikjärv, Vello	—50
Voolma, Amanda	—50
Vilu, Leida	—50
Õunapuu, Leida	—50
Põldoja, Leeni	—50
Põldoja, Joh.	—50

Eluaegse liikmemaksu tasunud:

	Kr. S.		Kr. S.
Kuusik, Martin	5.—	Bockmann, Hugo	5.—
Lessuke, Lisete	5.—	Epner, Sigord	5.—
Aruvald, Evald	5.—	Kütt, Albert	5.—
Kähi, Aleksander	5.—	Reino, Fredi	5.—
Mikker, Endel	5.—	Rosenfeldt, Hilda	5.—
Kirs, Leo	5.—	Metsma, Vilma	5.—
Möllits, Leida	5.—		

Vilistlasi, kes on liikmemaksu tasunud, kuid kelle nime ei leidu käesolevas nimestikus, palutakse sellest kohe Vilistlaskogu juhatusele teatada, juurdelisades, kelle nimele raha on saadetud, saatmise aeg ja summa suurus.

TOIMETUS:

Vilistlaskogu juhatusliikmed: **J. Ruus,**
M. Roopere,
A. Mägi,
P. Kärp.
A. Tammar.